

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die
in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171
Zie www.JezusVerlosser.nl e-mail: info@JezusVerlosser.nl

Grote verwachtingen (22) – het boek Handelingen der Apostelen

Hoofdstuk 24

Voor stadhouder Felix

1 En vijf dagen daarna kwam de hogepriester Ananias met enige
oudsten en een advocaat, Tertullus, om tegen Paulus bij de
stadhouder hun klachten in te dienen.

2 En toen hij voorgeroepen was, begon Tertullus zijn beschuldiging
met te zeggen:

3 Dat wij door uw toedoen grote vrede genieten en dat er
verbeteringen voor dit volk tot stand komen door uw beleid,
hoogedele Felix, erkennen wij alleszins en overal met grote
erkentelijkheid.

4 Maar om u niet te lang op te houden, verzoek ik u, met uw bekende
welwillendheid ons een ogenblik te willen aanhoren.

Tertullus begon zijn verhaal met vleierij, om de stadhouder bij
voorbaat gunstig te stemmen. Zijn betoog was als volgt:

5 Want wij hebben gevonden, dat deze man een pest is, iemand, die
opstanden verwekt onder alle Joden over de ganse wereld, een
eerste voorstander van de sekte der Nazareeërs;

6 die ook een poging heeft gewaagd om de tempel te ontwijken, en
die wij in hechtenis hebben genomen, en naar onze wet wilden
oordelen.

7 Maar de overste Lysias is tussenbeide gekomen en heeft hem met groot geweld buiten ons bereik gebracht,
8 en bevolen, dat de aanklagers zich tot u zouden wenden. Gij zult zelf, wanneer gij hem in verhoor neemt over al deze dingen, wel van hem kunnen te weten komen, waarvan wij hem beschuldigen.
9 En ook de Joden sloten zich bij de beschuldiging aan, door te bevestigen, dat dit alles zo was.

Paulus werd gekenschetst als een pest, een voortwoekerend kwaad, een onruststoker die een aanhanger van de sekte der Nazareeërs was en de Joodse tempel had willen ontwijden. Voorzichtig werd ook tegen overste Lysias een verwijt geuit. Hij zou groot geweld hebben gebruikt om de Joodse rechtsgang te verhinderen.

Tertullus wist natuurlijk heel goed hoezeer de Romeinen er op gebrand waren elke bron van onrust in hun gebieden onverbiddelijk te onderdrukken. De Joden aantasten in hun godsdienst en hun heiligdom niet ontzien zou hen spoedig tot een opstand brengen. Felix gaf (de Romein) Paulus uiteraard de gelegenheid zich te verdedigen:

10 Maar Paulus antwoordde, toen de stadhouder hem een wenk gaf om te spreken: Daar ik weet, dat gij sedert vele jaren rechter over dit volk zijt, verdedig ik mijn zaak met goede moed.

11 Gij kunt u immers ervan vergewissen, dat het niet langer dan twaalf dagen geleden is, dat ik naar Jeruzalem ben gegaan om te aanbidden.

12 En zij hebben mij noch in de tempel aangetroffen, terwijl ik met iemand sprak of een volksoptocht veroorzaakte, noch in de synagogen, noch ergens in de stad;

13 en zij kunnen niets, waarvan zij mij nu beschuldigen, voor u bewijzen.

Paulus beseftte, dat het Felix zeer goed bekend was, op welke punten de Joden wat hun godsdienst betreft gevoelig waren. Hij hoefde dus niets uit te leggen en kon zich beperken tot de enkele feiten van de beschuldiging.

De beschuldiging dat hij tot de sekte van de Nazareeërs behoorde sprak hij niet tegen, maar hij betoogde dat hij ook in dat opzicht geen dingen verkondigde die met het geloof in de God der Joodse vaders en met de verwachting van de Joden in strijd waren:

14 Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die zij een sekte noemen, inderdaad de God der vaders vereer, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat,

15 terwijl ik van God hoop, gelijk ook dezen zelf het verwachten, dat er een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zal zijn.

16 En hierin oefen ik mijzelf, altijd een ongerlijk geweten te hebben voor God en de mensen.

Vervolgens vertelde hij waartoe hij na veel jaren naar Jeruzalem was gekomen en dat hij niet onrein in de tempel gekomen was:

17 En na verloop van vele jaren ben ik gekomen om aalmoezen voor mijn volk te brengen en offeranden,

18 waarmede men mij, geheiligd zijnde, in de tempel bezig vond, zonder volksoploop of opschudding. Maar enige Joden uit Asia;

19 die moesten hier voor u staan en hun aanklacht indienen, indien zij iets tegen mij hebben.

20 Of laten dezen hier zelf zeggen, wat voor misdrijf zij hebben gevonden, toen ik voor de Raad stond,

21 of het moest zijn dit ene woord, dat ik, in hun midden staande, uitriep: Ter zake van de opstanding van doden sta ik heden voor u terecht!

Wat Paulus tot zijn verdediging sprak kan geen getuigenis genoemd worden. En daar Felix heel goed op de hoogte was, vond hij het niet nodig verdere uitleg te krijgen:

22 Maar Felix, die zeer goed van de weg op de hoogte was, verdaagde hun zaak en zeide: Zodra de overste Lysias komt, zal ik in uw zaak een beslissing nemen;

23 en hij beval de hoofdman hem in bewaring te houden, maar minder streng, en niemand van de zijnen te beletten hem van dienst te zijn.

Felix was met een Jodin getrouwd en dat is mogelijk de achtergrond van zijn opdracht Paulus' gevangenschap lichter te maken:

24 En na enige dagen kwam Felix daar met Drusilla, zijn vrouw, die een Jodin was, en hij liet Paulus roepen en hoorde hem over het geloof in Christus Jezus.

25 Maar toen hij sprak over rechtvaardigheid en ingetogenheid en het toekomstig oordeel, werd Felix bevreesd en antwoordde: Ga voor heden heen; wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weder ontbieden;

26 en tegelijkertijd hoopte hij, dat hem door Paulus geld zou worden aangeboden. Dit was ook de reden, dat hij hem telkens weer liet komen en zich met hem onderhield.

Felix was bekend met de weg en werd hier door de apostel in een persoonlijk onderhoud zodanig aangesproken dat zijn geweten blijkbaar ging spreken en hij bevreesd werd. Hij was echter ook corrupt, deze man die het Romeinse recht moest toepassen. Hij had

zijn eigen afgod, het geld, en die god diende hij. Daarom wilde hij Paulus ook niet vrij laten gaan. Bovendien zou hem dat bij de Joden geen goed doen, mogelijk ook niet bij zijn eigen Joodse vrouw. Hoe dan ook, recht werd er niet gedaan:

27 Maar toen de termijn van twee jaar voorbij was, kreeg Felix tot opvolger Porcius Festus; en daar Felix de Joden een gunst wilde bewijzen, liet hij Paulus in gevangenschap achter.

De twee jaren zijn niet vruchtbaar geweest om aan de Joden het evangelie te kunnen prediken. Maar de Here vergiste zich niet. Paulus moest in Rome prediken en de corrupte Romeinse bestuurders werkten onbewust mee totdat Paulus inderdaad naar Rome zou reizen.

Hoofdstuk 25

Festus, de volgende corrupte stadhouder

1 Festus hield dan zijn intocht in zijn provincie en ging drie dagen later van Caesarea naar Jeruzalem.

2 En de overpriesters en de voornaamsten der Joden dienden klachten tegen Paulus bij hem in,

3 en verwachtten van hem een gunst ten nadele van Paulus, verlangende, dat hij hem naar Jeruzalem zou laten komen, daar zij een aanslag smeedden om hem onderweg om te brengen.

4 Doch Festus antwoordde, dat Paulus te Caesarea in bewaring bleef en dat hij zelf binnenkort daarheen zou vertrekken.

5 Laten dan, zeide hij, zij, die onder u bevoegd zijn, medereizen en, als er iets onbehoorlijks in deze man is, hem beschuldigen.

Ondanks de lange tijd die sinds de gevangenneming van Paulus reeds verlopen was, bleek de vijandigheid van de Joden niet in het minste geluwd. Opnieuw trachtten zij een gelegenheid te forceren om hem onderweg te vermoorden. Maar Festus wilde niet beginnen met elk verzoek toe te stemmen. Hij was tenslotte Romeins stadhouder en de Joden moesten zich naar hem voegen in plaats van omgekeerd.

6 En na een verblijf bij hen van niet meer dan acht of tien dagen vertrok hij naar Caesarea, zette zich de volgende dag op de rechterstoel en beval Paulus voor te brengen.

7 En toen hij voorkwam, omringden hem de Joden, die uit Jeruzalem gekomen waren, en brachten vele zware beschuldigingen in, die zij niet konden bewijzen,

8 terwijl Paulus zich aldus verdedigde: Ik heb noch tegen de wet der Joden noch tegen de tempel, noch tegen de keizer iets misdreven.

Caesarea, zoals de naam reeds aanduidt een volop Romeinse stad, was aantrekkelijker dan het broeïnest Jeruzalem, waar het gezag en de invloed van het Sanhedrin het kenmerk was. In die Romeinse stad kon de nieuwe stadhouder duidelijk zijn macht tonen. Daar vond dan ook de rechtszitting plaats. De beschuldigingen misten elke grond en dat werd door Paulus in vers 8 samengevat.

Maar Festus, die enerzijds zijn gezag wilde tonen, wilde anderzijds de Joden graag voor zich innemen:

9 Maar Festus, die de Joden een gunst wilde bewijzen, antwoordde en zeide tot Paulus: Wilt gij naar Jeruzalem gaan en daar in mijn bijzijn terechtstaan in deze zaak?

10 En Paulus zeide: Ik sta voor de keizerlijke rechtbank, en daar moet ik terechtstaan. Tegen de Joden heb ik niets misdreven, gelijk ook gij zeer wel inziet.

11 Indien ik echter schuldig ben en een halsmisdadig gepleegd heb, verzet ik mij niet tegen een doodvonnis; maar indien er niets waar is van datgene, waarvan dezen mij betichten, dan kan niemand mij bij wijze van gunst aan hen uitleveren: ik beroep mij op de keizer!

De godsdienstige klachten van de Joden tegen Paulus waren voor Festus geen zaken waarin hij Paulus kon veroordelen. Er waren ook geen beschuldigingen bewezen. Hij behoorde Paulus dan ook vrij te spreken. Maar om de Joden gunstig te stemmen, stelde hij voor de zaak in Jeruzalem verder te behandelen.

Mogelijk herinnerde Paulus zich het voornemen van de Joden van enige jaren terug en vermoedde hij eenzelfde plan om hem om te brengen. Hij beriep zich op de keizer. Het antwoord van Festus was:

12 Toen antwoordde Festus, na overleg met zijn Raad: Op de keizer hebt gij u beroepen, naar de keizer zult gij gaan!

Het zal de lezer zijn opgevallen dat het karakter van het boek de Handelingen vanaf hoofdstuk 21 geheel anders is dan daarvoor. Het evangelie en het werk Gods staan veel minder centraal.

Toch is het nog steeds het boek dat Lucas onder de leiding van Gods Geest heeft geschreven over Gods werk na de hemelvaart van Christus. Het kan niet zijn dat de Here zonder bedoeling of betekenis bijzonderheden over het optreden van Romeinse functionarissen heeft laten optekenen. Bedoelt de Geest mogelijk door de geschiedenis sinds de aankomst van Paulus in Jeruzalem, een

schets te geven van de verdere loop van het evangelie en van de omstandigheden die kenmerkend zouden zijn?

Ik heb de Here om licht gebeden en kan slechts geven wat ik meen te zien.

Het begin is geweest dat de apostel voor de volken (de man door wie de Here zo duidelijk heeft laten maken, dat de christenen niet onder de wet, maar onder de genade staan), zich begeven heeft naar de gelovige Joden in Jeruzalem, die allen, hoewel ook zij onder de genade stonden, nog ijverars voor de wet waren. Hij heeft zich door hen laten gezeggen (hoofdstuk 21:23-26) en zich aangepast alsof hij de wet van Mozes nog steeds onderhield. Hij gaf daarmee het Jodendom zeggenschap over zijn doen en laten en dat is naar mijn overtuiging niet wat de Here voor een christen bedoelt.

Wijlen broeder F.W.Grant heeft geschreven dat in het verdere verloop van de geschiedenis de apostel Paulus als het ware de gemeente en haar gang en ontwikkeling vertegenwoordigt. Kort gezegd: zoals het met Paulus ging, zo zou het met het evangelie en de gemeente in de loop van de tijd gaan.

Zoals ik hierboven reeds schreef, heeft het Jodendom al in een vroeg stadium invloed gekregen in de gemeente. In Handelingen 15 hebben we de eerste aanwijzing van pogingen om de gemeente in de richting van de Joodse wet te beïnvloeden. Dat is voor de gelovigen uit de volken weliswaar afgekeurd, maar de brief aan de Galaten maakt ons duidelijk dat de wetpredikers zijn doorgegaan.

De brief aan de Kolossenzen getuigt er eveneens van, de eerste brief aan Timotheüs ook en uit de tweede brief aan Korinthiërs blijkt dat zelfs het apostelschap van Paulus werd betwijfeld door de invloed van Joodse predikers.

“Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen” schreef Paulus aan de Galaten in hoofdstuk 5:1. Rome heeft echter de christenheid onder de wereldlijke macht gebracht, heeft van het jodendom talrijke dingen overgenomen en de leer dat de mens niet door geloof alleen maar door geloof met werken behouden kan worden, dwingend opgelegd.

Zo was Paulus in Caesarea onder de macht van Rome en van Rome afhankelijk. Een gevangene is hij gebleven tot het einde van het boek de Handelingen.

Het volgende vers toont heel duidelijk dat Rome voortaan besliste over de gang en het lot van Paulus, met respect overigens:

12 Toen antwoordde Festus, na overleg met zijn Raad: Op de keizer hebt gij u beroepen, naar de keizer zult gij gaan!

Is dat niet wat de geschiedenis ook heeft uitgewezen? Rome bepaalde wat de christenen behoorden te geloven en de leer van Rome stond (en staat) met vermeend gelijk gezag naast het Woord Gods.

Wat is het dan triest dat men in het protestantisme in dezelfde fout is vervallen. Ook daar wordt over “kerkleer” gesproken en heeft men in geschriften vastgelegd wat een christen behoort te geloven en als rechte leer moet aanvaarden. Schiet Gods Woord dan tekort? Hebben mensen verstandiger geschreven en verbeterd waarin Gods Woord tekort schiet?

Hoe dierbaar Here, is uw Woord
voor wederom geboren zielen
die leerden om voor U te knielen
en zegen: spreek, uw knecht, Heer, hoort.

Dat Woord, gelouterd zeven maal,
is tot in eeuwigheid voldoende
door Jezus Christus die verzoende
gehangen aan een kruis, een paal.
Gods Woord, Gods waarheid, Gods gebod,
wie zou het kunnen overtreffen
of door een woord een mens verheffen
en maken tot een kind van God?

Al wat dat Woord vervangen gaat
onthoudt de mens Gods grote gave,
waar enkel schade door ontstaat.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

De olijfboom is niet de vijgenboom

In Romeinen 11:21-27 lezen we het volgende: “Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden. Maar ook zij

zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten. Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem.”

Zijn de christenen bij Israël gevoegd?

Deze passage heeft tot de gedachte geleid dat gelovigen uit de volken, dat wil zeggen niet-Israëlieten, bij Israël zijn gevoegd. Dan zou ook de kerk of de gemeente, waarover in het Nieuwe Testament veel geschreven is, in die visie van Adam af hebben bestaan. Deze opvatting kent daardoor geen verschil tussen de positie van Israël en die van de gemeente, noch tussen de beloften voor Israël en die voor de gemeente, of de toekomst voor Israël en die voor de gemeente. Men gaat er van uit dat de olijfboom een beeld van Israël is en dat dus de tegennatuurlijke takken in dit beeld aan Israël zijn toegevoegd. Er zijn bij verschillende groepen christenen natuurlijk gradaties. Bij de ene is op enkele punten wat meer inzicht aanwezig dan bij de andere.

Het is dan wel de vraag of de gelovigen van Adam tot Abraham ook bij Israël zijn gevoegd. Dat is namelijk onmogelijk geweest, daar Israël vóór Abraham niet bestond. Zij konden ook niet deel hebben aan het verbond met Abraham, want dat was er nog niet. Behoorden zij wel tot de gemeente (of kerk)? Waarop was die gemeente dan gebouwd? Het fundament kan niet dat van de apostelen en profeten zijn geweest, want de apostelen waren er nog niet. Ook kan Jezus Christus niet de hoeksteen zijn geweest, want als zodanig was Hij nog niet geboren en bekend. En waaraan zijn zij toegevoegd en wanneer?

We zien dat het moeilijk te verdedigen is dat de gelovigen van alle tijden tot één en dezelfde gemeente behoorden en allemaal bij Israël zijn gevoegd.

Het doel van Romeinen 9, 10 en 11

De hoofdstukken 9, 10 en 11 in deze brief handelen inderdaad over Israël. Vanaf hoofdstuk 1 heeft de apostel geschreven over de weg tot de verlossing en het heil door Jezus Christus voor een verloren mensenkind, zowel uit Israël als uit de volken. Dat leidde tot de vraag of Israël, als het vanouds uitverkoren volk, dan geen bijzondere rechten had en of het wel juist was dat er voor heidenen en Joden eenzelfde weg tot heil werd voorgesteld. Daarop wijdde de apostel de genoemde drie hoofdstukken aan de vraag hoe het dan met Israël stond.

Israëls herstel is zeker

Er is hoop voor Israël. Wat God aan Abraham, Isaak en Jakob en hun nageslacht heeft beloofd, zal eenmaal vervuld worden. Zoals vers 25 van Romeinen 11 zegt, is er wel voor een deel over Israël verharding gekomen, maar dat kent een "totdat". Als de volheid van de heidenen zal zijn ingegaan, zal gans Israël behouden worden. De Here had al door Jeremia gezegd: "Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des HEREN." (Jeremia 31:37)

En Gods belofte in Jeremia 31:34 is: ".....zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken." Maar het herstel van Israël is nu niet het onderwerp.

Hoe het nu met Israël is gesteld

In Romeinen 11 wijst de apostel op de verwachting die er zeker voor Israël is. Maar ook vinden we in dit hoofdstuk:

Vers 7: Israël heeft niet verkregen, wat het zocht,
Vers 8: Israël is verhard en heeft ogen, die niet zien,
Vers 11: Door hun val is het heil tot de volken gekomen.
Vers 12: Hun val is de rijkdom van de wereld,
Vers 15: Hun verwerping is de verzoening der wereld,
Vers 17: Zij zijn als takken afgebroken,
Vers 21: God heeft hen niet gespaard,
Vers 25: Er is over hen verharding gekomen.

Indien de gedachte dat de christenen bij Israël zijn gevoegd juist is, zouden de christenen:

Vers 7 Niet verkrijgen wat zij zoeken,
Vers 8 Verhard zijn en niet zien,
Vers 11 Behoren bij een volk dat gevallen is,
Vers 12 zie vers 11,
Vers 15 Verworpen zijn,
Vers 17 Afgebroken zijn,
Vers 21 Door God niet gespaard worden,
Vers 25 Onder de verharding gekomen zijn.
En dat is het omgekeerde van hetgeen de apostel bedoelde te zeggen.

Schriftplaatsen, die niet te rijmen zijn met de gedachte, dat de gelovigen bij Israël zijn gevoegd.

Er zijn meer schriftplaatsen, die een dergelijk probleem opleveren: "Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden een kudde, een herder." (Johannes 10:16)

Wat bedoelde de Here?

Hij had als Herder zijn eigen (gelovige) schapen uit de stal Israël geleid. Er zouden schapen die niet uit de stal Israël waren (heidenen dus) bij hen worden gevoegd tot één kudde. Van die kudde schapen heeft de Here in Johannes 10:27 en 28 gezegd: "Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij, en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven."

Als de christenen bij Israël zouden zijn gevoegd, is de kudde een beeld van Israël en dat zou betekenen dat de Israëlieten niet verloren zullen gaan.

Is dat bijbels? Beslist niet.

Verbonden aan een verkeerd geslacht?

We mogen ons ook afvragen, wat Petrus in Handelingen 2 bedoelde met zijn woorden: "Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht". Door bekering en doop in de naam van Jezus Christus zouden de hoorders zich los maken van dat verkeerde Joodse geslacht en toegevoegd worden aan de gemeente (zie vers 47). Aan welke gemeente werden zij toegevoegd? Aan de gemeente van Israël?

Onmogelijk. Zij waren van geboorte Israëlieten en moesten zich volgens de woorden van Petrus juist van hun ongelovige volksgenoten losmaken. Men kan niet toegevoegd worden aan een

groepering waar men door geboorte reeds toe behoort. De gemeente waaraan zij werden toegevoegd, kan dus niet Israël zijn.

Als de christenen uit de volken bij Israël gevoegd zouden zijn, zouden zij bij het verkeerde (Israëlitische) geslacht gevoegd zijn, het omgekeerde van wat Petrus bedoelde.

Toegevoegd aan hen, die onder de toorn liggen?

In 1 Thessalonicenzen 2:16 heeft Paulus over Israël geschreven: “De toorn is over hen gekomen tot het einde”.

Zijn de christenen, toen zij geloofd hebben, toegevoegd aan dat volk waarover de toorn Gods gekomen is tot het einde? Men moet wel inzien dat dit een geheel verkeerde opvatting is.

Verenigd met een ongelovig en ongehoorzaam geslacht?

De apostel maakte in vers 25 en 26 van Romeinen 11 duidelijk dat te zijner tijd geheel Israël behouden zal worden. Zijn de christenen dan nog niet behouden? Als dat zo is, zijn het nog geen christenen. Of meent iemand dat een christen een verloren mensenkind is? Dat is dan een opvatting die vierkant tegen de Schrift ingaat.

Heeft de Here heidenen die geloofd hebben, gevoegd bij een grotendeels ongelovig geslacht, waarvan in de toekomst slechts een overblijfsel behouden zal worden? Is dat de gemeente Gods, een menging van gelovigen met ongelovig Israël? Wie dat denkt, heeft niet de minste notie van wat de Schrift over de gemeente leert.

Bestaat Israël uit geheiligden in Christus?

Maar hoe stelt de Schrift ons de gemeente voor?

In de eerste brief aan de Korinthiërs richtte Paulus zich tot “de gemeente Gods te Korinthe” (1 Kor. 1:2). Daaraan voegde hij de volgende woorden toe: “...de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen met allen, die allerwege de naam van onze Here Jezus Christus aanroepen, hun en onze Here.”

De gemeente bestaat dus uit geheiligden, gelovigen, bekeerde mensen. Als de christenen bij Israël zijn gevoegd, behoren de christenen met alle Israëlieten tot Israël. Hoe kunnen zij dan een brief ontvangen, die aan de geheiligden gericht is? Alle Israëlieten zijn toch niet geheiligden in Christus Jezus! Kennelijk vormen die

geheiligden in Christus Jezus toch een aparte groep, een gemeente, die van Israël onderscheiden moet worden.

Heeft Paulus van Israël het fundament gelegd?

In 1 Korinthiërs 3:9 noemde Paulus de gemeente “Gods gebouw”.

In vers 10 zei hij dat hij als een wijs bouwmeester het fundament had gelegd en in vers 11 dat Jezus Christus het fundament is.

Als de gemeente bij Israël is gevoegd, kan dan gezegd worden dat Paulus daarvan het fundament heeft gelegd, namelijk Jezus Christus? Onmogelijk!

Is Israël een tempel Gods in de Geest?

In vers 16 van 1 Korinthiërs 3 zei de apostel dat de gemeente in Korinthe Gods tempel was en dat de Geest van God daarin woont. Dezelfde voorstelling gaf hij in Efeziërs 2:19-22 met de volgende woorden: “Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk (beter vertaald met het gehele) bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.”

Als de christenen bij Israël zijn gevoegd, moet met dat bouwwerk Israël bedoeld worden. Is Israël dan Gods tempel en woont God door zijn Geest in Israël? Heeft Hij op de Pinksterdag zijn Geest aan de Israëlieten gegeven? We weten dat het anders is. Het volk Israël is niet een tempel van God.

Israël is niet gedoopt en is niet één in Christus.

Aan de gelovigen in Galatië schreef Paulus in Galaten 3:27-28: “Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.”

Als de gelovigen bij Israël zijn gevoegd, wordt hier gezegd.....

Dit kan gewoon niet. Israël is niet gedoopt, heeft niet geloofd, is niet met de christenen één in Christus. De opvatting dat de christenen bij Israël zijn gevoegd, is niet vol te houden noch met de Schrift te verdedigen.

De vergissing: De olijfboom stelt niet Israël voor.

Maar er staat toch in Romeinen 11 dat de gelovigen op de olijfboom geënt zijn.

Zeker, maar de conclusie, dat de olijfboom Israël is, blijkt verkeerd te zijn. In dat beeld zelf wordt Israël niet door de boom, maar door de afgehouden takken voorgesteld. Voor Israël wordt een andere boom als beeld gebruikt. We vinden dat in Lukas 13:6-9: "En Hij sprak deze gelijkenis: iemand bezat een vijgenboom, die in zijn wijngaard was geplant, en hij kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er geen. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, het is nu al drie jaar, dat ik vrucht aan deze vijgenboom kom zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom zou hij de grond nutteloos beslaan? Hij antwoordde en zeide tot hem: Heer, laat hem nog dit jaar staan, ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen, en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, dan is het goed, maar anders, dan moet gij hem omhakken."

Waarom een vijgenboom in een wijngaard?

In Jesaja 5:1-7 heeft de Here Israël als een wijnstok voorgesteld: "Ik wil van mijn geliefde zingen, het lied van mijn beminde over zijn wijngaard. Mijn geliefde had een wijngaard op een vruchtbare heuvel; hij spitte hem om, zuiverde hem van stenen, beplante hem met edele wijnstokken, bouwde daarin een toren en hieuw ook een perskuip daarin uit. En hij verwachtte, dat de wijngaard goede druiven zou voortbrengen, maar hij bracht wilde druiven voort. Nu dan, inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, spreekt toch recht tussen Mij en mijn wijngaard. Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen, dat Ik er niet aan gedaan heb? Waarom verwachtte Ik, dat hij goede druiven zou voortbrengen, en bracht hij wilde druiven voort? Nu dan, Ik wil u doen weten, wat Ik met mijn wijngaard ga doen: zijn doorhaag wegnemen, opdat hij verwoest worde; zijn muur doorbreken, opdat hij vertrapt worde; Ik zal hem tot een wildernis maken, hij zal gesnoeid noch behakt worden, zodat er dorens en distels opschieten; en Ik zal de wolken gebiedend, dat zij op hem geen regen doen vallen. Welnu, de wijngaard van de HERE der heerscharen is het huis Israëls, en de mannen van Juda zijn de planten waarin Hij vreugde heeft; Hij verwachtte goed bestuur, maar zie, het was bloedbestuur; rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsverkrachting."

Israël heeft als wijnstok gefaald. We begrijpen daardoor ook, waarom de grote Zoon van Israël gezegd heeft "Ik ben de ware wijnstok" (Johannes 15). Hij heeft wel vrucht voor God gedragen.

De vijgenboom in de wijngaard is het beeld van de Joden, die uit de Babylonische ballingschap mochten terugkeren en met wie God als het ware een nieuw begin heeft gemaakt. Zij werden wel geplant op

de plaats waar voorheen de wijnstok Israël was, maar het was niet een volledig herstel van het volk, niet een opnieuw uitbotten van de oorspronkelijke wijnstok. Het was slechts een kleine rest die terugkeerde en niet in vrijheid, want zij bleven onder het gezag van de Perzische vorsten. Het was dus het planten van een vijgenboom in de wijngaard, de plaats van de oorspronkelijke wijnstok.

Zouden zij als vijgenboom wel vrucht voor God dragen, waar zij als wijnstok gefaald hadden? De gelijkenis in Lukas 13 geeft het antwoord. De Here Jezus heeft drie jaren vrucht gezocht, maar niet gevonden. Ook het werk na zijn hemelvaart door de Heilige Geest, die de apostelen deed getuigen, baatte niet. Daarom is de boom in het jaar 70 omgehakt, toen Titus Jeruzalem heeft ingenomen en verwoest.

Hetzelfde beeld vinden we in Mattheüs 21:19-21: “En daar Hij een vijgenboom aan de weg zag staan, ging Hij erheen, doch Hij vond niets daaraan, dan alleen bladeren. En Hij zeide tot hem: Nooit groeie aan u enige vrucht meer, in eeuwigheid! En terstond verdorde de vijgenboom. En toen de discipelen dat zagen, verwonderden zij zich en zeiden: Hoe is de vijgenboom zo terstond verdord? Maar Jezus antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, indien gij geloof hebt en niet twijfelt, zult gij niet alleen doen wat met de vijgenboom is gebeurd, maar zelfs indien gij tot deze berg zegt: Hef u op en werp u in de zee, het zal geschieden.”

Ook daar is de boom een beeld van Israël. Zoals de vijgenboom met zijn bladerpracht vrucht beloofde, maar niet voortbracht, leek ook Israël met zijn vele synagogen en Schriftgeleerden vromer dan ooit, maar vrucht voor God was er niet.

De vijgenboom in de gelijkenis van Lukas 13 moest als ondeugdelijk omgehakt worden, en de vijgenboom in Mattheüs 21 verdorde als een oordeel door Christus, in beide gevallen een beeld van de (tijdelijke) verwerping van Israël.

De vijgenboom werd omgehakt, de olijf echter niet.

De ondeugdelijke vijgenboom moest omgehakt worden.

Als de olijfboom in Romeinen 11 Israël voorstelt, waarom wordt dan niet gezegd dat hij niet deugt en omgehakt moet worden?

Juist in Romeinen 11 wordt over de verwerping van Israël uitgeweid. Als de olijf daar een beeld van Israël is, waarom wordt hij dan zo gunstig voorgesteld?

Het antwoord is dat de olijfboom in Romeinen 11 niet een beeld van Israël is. In dat hoofdstuk zijn de natuurlijke takken het beeld van Israël, maar is de boom het beeld van het werk van de Heilige Geest, die door profeten het getuigenis van Gods Woord door de eeuwen heen gevormd en bewaard heeft en in deze tijd door de christenen nog voortzet.

Israël is als getuigenis door de Here terzijde gesteld; het spreken in vreemde talen op de Pinksterdag is het teken dat de Here niet langer door Israël, maar door de gemeente het getuigende werk van zijn Geest laat voortzetten, voortbouwend op het Woord Gods van oude tijden af. Niet het Hebreeuws, maar de talen van de heidenen zou de Geest voortaan gebruiken. Desondanks staat het christelijk getuigenis niet los van het woord dat God door de profeten in Israël van oude tijden af gesproken heeft, het is daarvan zelfs de voortzetting. En zo kon er gezegd worden, dat de christenen op de (gezegende) olijfboom geënt zijn.

Als straks de gemeente wordt opgenomen en het overblijfsel van Israël tot de Here terugkeert, zullen zij de plaats in het getuigenis weer innemen en dus weer geënt worden.

De gemeente is niet Israël.

Zij neemt als getuige op aarde de plaats van Israël in. Maar alleen als getuige van het Woord Gods en van het heil. Zij is het lichaam van Christus. Dat is Israël nooit geweest en zal het ook nooit worden. Wonderlijk groot en heerlijk zijn de positie, de toekomst en de zegeningen van de gemeente, zoveel heerlijker als de positie van Asnath bij Jozef heerlijker was dan de plaats van zijn broers. (Genesis 41:45)

Uit de overtuiging dat de gemeente de voortzetting van Israël is, zijn meerdere conclusies getrokken, ook op het gebied van de leer. Nu blijkt dat de gemeente niet de voortzetting van Israël is en de christenen niet bij Israël zijn gevoegd, is het noodzakelijk de bedoelde conclusies en leerstellingen in het licht van Gods Woord opnieuw te bezien. Het vereist moed en trouw om de fouten te erkennen, maar de Here wil die geven aan wie daarom bidden.

~~~~~

De profetie van Ezechiël (11)

We zijn vorige keer geëindigd met de opsomming van al het goede dat God zijn volk gegeven had. We gaan nu verder met de opsomming hoe het volk daarop gereageerd heeft.

Hoofdstuk 16, vervolg

15 Maar gij hebt op uw schoonheid vertrouwd en ontucht gepleegd, trots op uw faam, en gij hebt aan iedere voorbijganger uw ontucht opgedrongen: het zou voor hem zijn.

16 Gij hebt van uw klederen genomen, de hoogten kleurig gemaakt en daarop ontucht gepleegd; nooit is zo iets voorgekomen en nooit zal het weer geschieden.

Ontucht, geestelijke ontucht, doordat zij de afgoden gingen dienen en niet trouw aan de Here bleven, deed zich al spoedig voor in de dagen na Jozua. Telkens moest God hen tuchtigen, waarna zij tijdelijk terugkeerden tot de dienst aan de enige ware God. Maar het boek Richteren maakt ons duidelijk dat de verwording steeds verder ging.

Jerobeam, de zoon van Nebat heeft voor de tien stammen de kalveren in Bethel en Dan gemaakt, waarmee het volk afgoderij bedreven heeft tot zij tenslotte gedeporteerd werden. (1 Koningen 12:28-32)

17 Ook hebt gij uw sieraden van goud en zilver, dat Ik u gegeven had, genomen en u daarvan mansbeelden gemaakt en daarmee ontucht gepleegd.

18 Gij hebt uw kleurig geborduurde gewaden genomen en hen daarin gehuld; mijn olie en mijn reukwerk hebt gij hun voorgezet.

19 De spijs die Ik u gegeven had (fijn meel, olie en honig gaf Ik u te eten) hebt gij hun tot een liefelijke reuk voorgezet.....

De dagen van druk en armoede zijn voor Israël de gezegende tijden geweest. Dat waren de dagen waarin zij zich herinnerden dat er een ware God is die het volk verlost had, dagen waarin zij zich van de afgoden tot God keerden.

Maar als de Here hen weer in genade herstelde en zegende, misbruikten zij de rust en de voorspoed om terug te keren tot hun vorige zonden, om opnieuw de afgoden te dienen.

Wat verlangen ook wij naar voorspoed en zegen en wat kunnen wij zuchten, als alles tegenzit. Hoe moeilijk beseffen ook wij dat de drukking van de melk boter voortbrengt, dat wil zeggen dat het goede niet in weelde en overvloed gelegen is, maar in een eenvoudig leven van afhankelijkheid en vertrouwen op God en dat het uitnemendste inderdaad moeite en verdriet is.

De psalmist kon in Psalm 119:7 zeggen: "Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik uw inzettingen zou leren".

19 ...Zelfs is het zover gekomen luidt het woord van de Here HERE,
20 dat gij de zonen en dochters die gij Mij gebaard hadt, genomen en ten offer gebracht hebt, hun tot spijze. Was uw ontucht niet voldoende,
21 dat gij ook mijn zonen geslacht hebt en die hebt overgegeven door ze voor hen te verbranden?

Er zijn enige Schriftplaatsen, die ons zeggen, dat de Israëlieten hun kinderen als offer aan de Moloch verbrandden:

2 Kronieken 28:3: "ja, hij ontstak offers in het dal Ben-Hinnom en verbrandde zijn zonen met vuur in overeenstemming met de gruwelen der volken, die de HERE voor het aangezicht van de Israëlieten had verdreven."

2 Kronieken 33:6: "Ja, hij deed zijn zonen door het vuur gaan in het dal Ben-Hinnom en liet zich in met waarzeggerij, toekomstvoorspellingen en toverij, en stelde bezweerdere van doden en van geesten aan. Hij deed veel, dat kwaad is in de ogen des HEREN en krenkte Hem daardoor."

Jeremia 7:31: "en zij hebben de hoogten van Tofet gebouwd, die zich in het dal Ben-Hinnom bevinden, om hun zonen en dochters met vuur te verbranden, hetgeen Ik niet geboden heb en wat in mijn hart niet is opgekomen."

Jeremia 32:35: "en zij bouwden de hoogten van de Baäl, die zich in het dal Ben-Hinnom bevinden, om hun zonen en dochters aan de Moloch te wijden, wat Ik hun niet geboden had en wat bij Mij niet opgekomen was, het bedrijven van deze gruwel om Juda te doen zondigen."

Dat was niet alleen afgoderij en ontrouw tegenover de Here maar ook moord, moord op eigen kinderen. Het moet ons wel opvallen dat men bereid was eigen kinderen aan een afgod te offeren, een afgod die niemand ooit enige liefde had betoond. God had aan Israël zoveel van zijn macht als ook van zijn liefde getoond. Hoe konden zij Hem dan de rug toekeren en een afgod dienen die hen wreed van kinderen beroofde?

Maar laten we eens aan onze eigen houding denken. Dan realiseren we ons misschien dat ook wij soms de goedheid van onze God lijken te vergeten en te weinig bedenken wat het ons kan kosten als we

bijvoorbeeld het geld of de eigen eer als afgod hebben. Dat kan ons geestelijk gezien onze kinderen kosten. Zij zien heel goed waar onze belangstelling ligt en trekken hun conclusies.

22 Bij al uw gruwelen en uw ontucht hebt gij niet gedacht aan de dagen van uw jeugd, toen gij naakt en bloot waart en laagte te trappelen in uw bloed.

Israël vergat wat de Here voor hen gedaan had, hoe Hij lankmoedig was geweest en zich telkens weer over hen ontfermd had, als zij Hem in de nood weer zochten. Het kan geen kwaad als ook wij eens terugzien en overdenken wat de Here gewerkt heeft in en voor de vorige geslachten. Bekering is een persoonlijke zaak, zeker, maar onze plaats binnen de brede stroom van de christenheid is niet uitsluitend individueel bepaald. We hebben veel aan de trouw van God jegens vorige geslachten te danken, plukken nog de vruchten van de lessen die God hun gegeven heeft en worden nog onderwezen door wat zij op gebed aan licht ontvangen hebben. Zegt ons dat nog wat of vergeten ook wij?

23 En na al uw boosheid - wee, wee u! luidt het woord van de Here HERE -

24 hebt gij u een verhoging gebouwd en een verhevenheid op elk plein gemaakt.

25 Op elk kruispunt hebt gij uw verhevenheid gebouwd, uw schoonheid weggeschonken, u schaamteloos aan iedere voorbijganger aangeboden en veel ontucht gepleegd.

26 Ook hebt gij ontucht gepleegd met de Egyptenaren, uw wellustige naburen; veel ontucht hebt gij gepleegd, waarmee gij Mij hebt gekrenkt.

Niet alleen door de afgoden te dienen, maar ook door niet meer op de Here te vertrouwen, maar nu eens bij deze en dan bij die macht hulp te zoeken is Israël ontrouw gebleken. Egypte (in de Bijbel altijd een beeld van de wereld) was een belangrijke macht, bij wie zij hulp gezocht hebben.

27 Maar zie, Ik heb mijn hand tegen u uitgestrekt, het u toegewezen deel verkleind en u overgegeven aan het goeddunken van wie u haten: de dochters der Filistijnen, die zich schamen over uw schandelijke levenswijze.

De Here had hun ontrouw beantwoord en afgestraft door hen te verzwakken tegenover hun grote vijand, de Filistijnen. Maar zij namen het niet ter harte en zochten het in een andere richting:

28 Bovendien hebt gij ontucht gepleegd met de Assyriërs, omdat gij niet te bevredigen waart; ja, gij hebt ontucht met hen gepleegd en toch zijt gij niet bevredigd geworden.

Een deel daarvan vinden we in de boeken Koningen en Kronieken. We lezen in 2 Kronieken 28:16-23: "In die tijd zond koning Achaz het verzoek tot de koningen van Assur hem te helpen. Ook waren de Edomieten nog gekomen, hadden aan Juda een nederlaag toegebracht en gevangenen weggevoerd. En de Filistijnen hadden een overval gedaan op de steden van de Laagte en van het Zuiderland van Juda; zij hadden Beth-Semes, Ajalon, Gederoth, Socho en zijn onderhorige plaatsen, Timna en zijn onderhorige plaatsen, Gimzo en zijn onderhorige plaatsen ingenomen en zich daar gevestigd. Want de HERE vernederde Juda om Achaz, de koning van Israël, daar deze de tuchteloosheid in Juda bevorderd had en zeer ontrouw geworden was jegens de HERE. Tilgath-Pilnésar dan, de koning van Assur, rukte naar hem op, maar bracht hem in het nauw en ondersteunde hem niet. Want al had Achaz het huis des HEREN en het huis des konings en der oversten leeggehaald en alles aan de koning van Assur gegeven, het hielp hem niets. In de tijd, dat hij in het nauw geraakte, ging hij, diezelfde koning Achaz, voort met ontrouw te zijn jegens de HERE; hij offerde aan de goden van Damascus, die hem verslagen hadden...."

In zijn dwaasheid meende Achaz, dat die goden ook hem zouden helpen indien hij hun voortaan offers bracht.

29 Eveneens hebt gij veel ontucht gepleegd met het handelsland Chaldea, maar ook daardoor werdt gij niet bevredigd.

De Schrift vermeldt ons slechts dat Hizkia zeer verguld was met het bezoek van de gezanten uit Babel. Maar hier lezen we dat er meer contacten zijn geweest in dezelfde zin als met Assyrië. De uitkomst was gelijk, tuchtiging door de Here met tenslotte de verwoesting van stad en tempel.

30 Hoe werdt gij door hartstocht verteerd, luidt het woord van de Here HERE, dat gij dit alles gedaan hebt, het werk van een brutale hoer,

31 dat gij uw verhoging gebouwd hebt op elk kruispunt en uw verhevenheid gemaakt op elk plein. Toch hebt gij u zelfs niet als een hoer gedragen, omdat gij het loon van een hoer versmaaddet.

32 Zo'n overspelige vrouw, die vreemden aanhaalt, terwijl zij gehuwd is!

33 Aan alle hoeren geeft men geschenken, maar gij gaaft zelf geschenken aan al uw minnaars en loktet hen daarmee om van alle kanten naar u toe te komen en ontucht met u te plegen.

34 Zo was het bij u in uw ontucht juist omgekeerd als bij andere vrouwen; want men liep u niet als hoer achterna, maar, terwijl gij zelf

het loon van een hoer gaaft, werd er aan u geen gegeven. Zo was het met u juist omgekeerd.

We lezen meer dan eens dat de koningen van Juda de schatten uit het huis des Heren wegnamen om daarmee de gunst van naburige heersers te kopen.

35 Daarom, hoer, hoor het woord des HEREN.

36 Zo zegt de Here HERE: Omdat uw eer prijsgegeven en uw schaamte ontbloot werd bij uw ontucht met uw minnaars en met al uw gruwelijke afgoden, en om het bloed uwer zonen die gij hun gegeven hebt,

37 daarom zie, Ik ga al de minnaars die gij behaagd hebt, bijeenbrengen, allen die gij hebt liefgehad zowel als allen van wie gij een afkeer gekregen hebt: Ik zal hen van alle kanten tegen u bijeenbrengen en Ik zal uw schaamte voor hen ontbloten, zodat zij heel uw schaamte zien.

38 Ik zal u richten naar wat men met overspeelsters en bloedvergietsters pleegt te doen; Ik zal u maken tot een voorwerp van bloedige grimmigheid en naijver.

39 Ik zal u in hun macht overgeven, zij zullen uw verhoging neerhalen en uw verheven plaatsen slechten, zij zullen u uw klederen uittrekken, uw sieraden wegnemen en u naakt en bloot doen staan.

40 Zij zullen een menigte tegen u doen optrekken, die u zal stenigen en met zwaarden neerhouwen,

41 en ook uw huizen met vuur zal verbranden en gericht aan u voltrekken ten aanschouwen van vele vrouwen. Ik zal u met de ontucht doen ophouden, en ook het loon van een hoer zult gij niet meer geven.

Het zal de vervulling zijn van de vele bedreigende profetieën en waarschuwingen die de profeten hun hebben laten horen. Het is gekomen, maar zal in het laatste der dagen opnieuw komen.

Reeds Mozes heeft daarover geprofeteerd in Deuteronomium 28:49-52: “De HERE zal tegen u doen aanrukken een volk, dat van verre komt, van het einde der aarde, zoals een arend aanzweeft: een volk, waarvan gij de taal niet verstaat, een hardvochtig volk, dat geen grijsaard ontziet en geen knaap genade bewijst; dat de vrucht van uw vee en van uw bodem zal opeten, totdat gij verdelgd zijt; dat u geen koren, most of olie zal overlaten, noch de worp van uw runderen of de dracht van uw kleinvee, totdat het u te gronde gericht heeft. Het zal u in het nauw brengen in al uw steden, totdat de hoge, versterkte muren vallen, waarop gij in uw gehele land vertrouwdet; ja, het zal u in het nauw brengen in al uw steden, in geheel het land dat de HERE, uw God, u geven zal.”

Hoe lang reeds en hoe vaak had de Here hen voorzien, hoe zij in hun ontrouw handelen zouden en wat de gevolgen zouden zijn. Hadden zij maar geluisterd naar de woorden van de profeten, maar zij luisterden niet.

42 Daardoor zal Ik mijn grimmigheid tegen u tot bedaren doen komen en mijn naijver zal van u wijken; dan zal Ik tot rust komen en niet langer vertoornd zijn.

43 Omdat gij niet gedacht hebt aan de dagen van uw jeugd, maar door dit alles Mij tot toorn geprikkeld hebt, zal Ik uw wandel op uw hoofd doen neerkomen, luidt het woord van de Here HERE. Want hebt gij niet naast al uw gruwelen deze schandelijke ontucht bedreven?

44 Zie, iedere spreukendichter zal over u deze spreuk gebruiken: zo moeder, zo dochter.

45 Gij zijt de dochter van uw moeder, die een afkeer had van haar man en haar zonen, gij zijt de zuster uwer zusters, die een afkeer hadden van haar mannen en zonen. Uw moeder was een Hethietische en uw vader een Amoret.

46 Uw grote zuster was Samaria, die met haar dochters ten noorden van u woonde; en uw kleine zuster die ten zuiden van u woonde, was Sodom met haar dochters.

47 Maar gij hebt zelfs niet gewandeld in haar wegen en naar haar gruwelen gedaan; het duurde niet lang, of gij waart erger dan zij in heel uw gedrag.

Hethieten en Amoretten had de Here om hun overlopende zonden moeten uitroeien door Jozua. Ook Samaria was om haar ongerechtigheden verwoest en het volk gedeporteerd. Sodom was om de grote boosheid omgekeerd. En Jeruzalem? Het volgende vers zegt ons hoe het met Jeruzalem gesteld was:

48 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, voorzeker, uw zuster Sodom, samen met haar dochters, heeft niet gedaan wat gij gedaan hebt, samen met uw dochters.

49 Zie, dit was de ongerechtigheid van uw zuster Sodom: in trots, overdaad en zorgeloze rust leefde zij met haar dochters zonder de ellendige en de arme te ondersteunen.

50 Verwaten waren zij en bedreven gruwelen voor mijn aangezicht. Daarom vaagde Ik ze weg, zodra Ik het zag.

51 En Samaria heeft nog niet de helft van uw zonden bedreven; gij hebt meer gruwelen gedaan dan zij. Zo hebt gij uw zuster onschuldig doen schijnen door al de gruwelen die gij bedreven hebt.

Trots, overdaad, onverschilligheid tegenover ellendigen en armen, en daarbij gruwelijke ontaarding in sexueel wangedrag, dat waren de zonden van Sodom. Maar Jeruzalem had erger gedaan.

Samaria was reeds veel eerder door de Here aan de woede van de Assyriërs prijsgegeven. Zij hadden de stad en het land verwoest en de bevolking weggevoerd. En dat om hun zonden. In het tweede boek der Koningen lezen we daarover in hoofdstuk 17:16-18: "Zij hadden al de geboden van de HERE, hun God, verlaten en zich gegoten beelden gemaakt, twee kalveren; ook hadden zij gewijde palen gemaakt, en zich neergebogen voor het gehele heir des hemels en de Baäl gediend. Voorts hadden zij hun zonen en dochters door het vuur doen gaan, waarzeggerij en wichelarij gepleegd en zich verkocht om te doen wat kwaad is in de ogen des HEREN en Hem daardoor te krenken. Daarom was de HERE zeer vertoornd geworden op Israël en had hen van voor zijn aangezicht verwijderd: niets bleef er over dan alleen de stam van Juda."

Hier moet de profeet evenwel zeggen dat Samaria zich niet half zo schuldig had gemaakt als Jeruzalem en dat Samaria, vergeleken bij Jeruzalem, rechtvaardig leek te zijn.

52 Draag dan uw schande, gij die het oordeel over uw zusters gunstiger hebt doen worden; door uw zonden, waarin gij gruwelijker hebt gehandeld dan zij, zijn zij minder schuldig dan gij. Schaam u dan en draag uw schande, omdat gij uw zusters onschuldig hebt doen schijnen.

53 En Ik zal een keer brengen in haar lot, het lot van Sodom en haar dochters en het lot van Samaria en haar dochters; en tevens zal Ik een keer brengen in uw lot,

54 opdat gij uw schande draagt en u beschaamd gevoelt over alles wat gij gedaan hebt, waardoor gij haar troost hebt verschaft.

55 Uw zusters, Sodom en haar dochters, zullen terugkeren tot haar vorige staat; Samaria en haar dochters zullen terugkeren tot haar vorige staat; en gij en uw dochters zult eveneens terugkeren tot uw vorige staat.

56 Evenals de naam van uw zuster Sodom nooit over uw lippen kwam ten dage van uw trots,

57 voordat uw verdorvenheid openbaar werd, zo is het nu de tijd, waarop gij een voorwerp van smaad zijt voor de dochters van Aram en al zijn naburen, voor de dochters der Filistijnen, die leedvermaak over u hebben, overal om u heen.

58 Uw schanddaden en uw gruwelen, gij zult ze dragen, luidt het woord des HEREN.

59 Want, zo zegt de Here HERE: Ik zal u doen, zoals gij gedaan hebt, die de eed gering hebt geacht door het verbond te verbreken.

Oordeel, schande en verachting over Jeruzalem vanwege hun ontrouw en hun zonden. In de dagen van Ezechiël en daarna, maar na de verwerping van de Christus opnieuw en eeuwen lang. Dat laatste vinden we echter niet in deze profetie vermeld. Ezechiël vat het alles samen in zijn voorzegging van het oordeel over de stad en

het volk zonder onderscheid te maken tussen de zonden voor Christus en de zonde van de verwerping en kruisiging van Christus. Hij gaat zonder pauze over op het volgende vers dat over een nu nog toekomstige tijd spreekt:

60 Maar ik zal mijn verbond met u uit de dagen van uw jeugd gedenken, en een eeuwig verbond met u oprichten.

In hoofdstuk 16:60 had Ezechiël reeds geprofeteerd, dat de Here een eeuwig verbond met hen zal oprichten: “Maar ik zal mijn verbond met u uit de dagen van uw jeugd gedenken, en een eeuwig verbond met u oprichten.”

Maar ook Jeremia had dat voorzeggd: “Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des HEREN. Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israel sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.” (Jeremia 31:31-33)

En vervolgens in vers 40 van Jeremia 32: “ja, Ik zal een eeuwig verbond met hen sluiten, dat Ik Mij niet van achter hen afwenden zal en dat Ik hun wel zal doen, en mijn vrees zal Ik in hun hart leggen, zodat zij niet van Mij afwijken;...”

En in hoofdstuk 33:20-21: “Zo zegt de HERE: Indien gij mijn verbond aangaande de dag en de nacht kunt verbreken, zodat er geen dag en nacht meer zou zijn op hun tijd, dan zal ook mijn verbond met mijn knecht David verbroken worden, dat hij geen zoon meer hebben zal, die koning is op zijn troon, en met de Levieten, de priesters, mijn dienaren.”

Dat verbond zal met Israël gesloten worden, niet met de gemeente Gods, zoals duidelijk is, als in Jeremia 31:31 over het huis van Juda en het huis van Israël gesproken wordt, een onderscheiding die voor de gemeente Gods niet gebruikt kan worden.

Hoe trouw is God,
die als wij, mensen, dwalen,
die ontrouw niet met ontrouw zal betalen
maar wat Hij eens beloofd heeft ook zal doen.
Hoe trouw is God.

Hoe trouw is God,
die ons zijn tucht doet voelen,
maar niet zijn liefde tot ons doet verkoelen
of 't werk verlaat dat eens zijn hand begon.
Hoe trouw is God.

Hoe trouw is God,
want niets zal Hem verhinderen
zich eenmaal te omringen met zijn kinderen
in 't reine kleet van zijn gerechtigheid.
Hoe trouw is God.

61 Dan zult gij terugdenken aan uw gedrag en u schamen, wanneer gij zowel uw grote als uw kleine zusters zult ontvangen, en Ik u die tot dochters geven zal, hoewel niet op grond van het met u gesloten verbond.

Jeruzalem, de twee stammen van Israël, zal met de andere stammen verenigd worden en ook uit de volken zullen er worden toegevoegd en de Here zal met hen zijn verbond oprichten. Het herstel en de zegen zullen alleen mogelijk zijn, doordat het Lam Gods betaald zal hebben voor alle schuld van hen die zich bekeren en geloven.

62 Ik zal mijn verbond met u oprichten; en gij zult weten, dat Ik de HERE ben,

63 opdat gij de herinnering bewaart en u schaamt en gij wegens uw schande uw mond niet meer opendoet, wanneer Ik voor u verzoening doe voor alles wat gij gedaan hebt, luidt het woord van de Here HERE.

Verzoening is de grondslag voor alle zegen. God vergeeft de ongerechtigheid, maar niet doordat de Here ze ter zijde heeft gelegd. Er is voldaan en daardoor kan de genade doen, wat Gods liefde verlangt te doen.

De lezer moet blijven bedenken dat in dit boek niet aan de nieuw-testamentische gemeente wordt gedacht. Het handelt over Israël en de volken. De gemeente heeft een hemelse roeping en het hemels Jeruzalem zal heerlijker zijn dan het aardse, hoezeer het aardse in de toekomst ook gezegend zal zijn.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Mijn broeders

In Mattheüs 12:46-50 lezen we het volgende: “Terwijl Hij nog tot de scharen sprak, zie, zijn moeder en broeders stonden buiten en trachtten Hem te spreken te krijgen. En iemand zeide tot Hem: Zie, uw moeder en uw broeders staan buiten en trachten U te spreken te krijgen. Maar Hij antwoordde de boodschapper en zeide: Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders? En Hij strekte zijn hand uit over zijn discipelen en zeide: Ziedaar mijn moeder en mijn broeders. Want al wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.”

Ook in Hebrëeën 2:11 en 12 (en psalm 22) vinden we die broeders genoemd: “Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit een; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen, en Hij zegt: Uw naam zal ik aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen.”

Voor hen die nog steeds van mening zijn dat voor alle mensen de dag zal komen, waarop zal blijken of zij een schaap of een bok zijn, is het nuttig te bedenken dat in Mattheüs 25:31-46 niet over twee groepen gesproken wordt maar over drie: broeders, schapen en bokken. En die broeders zijn niet de armen en misdeelden, maar zij “die doen de wil van de Vader die in de hemelen is”.

Schapen zijn zij, die hen tijdens de verdrukking vlak voor de komst van Christus, toen zij als predikers rondtrokken, ondersteund hebben.

Het is bovendien nodig te beseffen dat in Mattheüs 25 niet over het laatste oordeel gesproken wordt. In het laatste oordeel komen uitsluitend doden in het gericht (Openbaring 20:12). In Mattheüs 25 worden geen doden genoemd. Het betreft de dan levende volken. En de troon in Mattheüs 25 is ook niet de grote witte troon van Openbaring 20, maar de troon van de heerlijkheid van Christus. Als Christus die troon opricht, wordt eindelijk vervuld, wat de discipelen hebben verwacht na de opstanding van Christus: het herstel van Israël en de oprichting van het koninkrijk voor Israël (Zie Handelingen 1:6). Velen hebben gemeend dat de discipelen zich vergisten en dat het niet Gods bedoeling is dat rijk op te richten.

Maar dat is pas een vergissing. En het is in dat verband nuttig te bedenken dat de bede “uw koninkrijk kome” echt niet als loze kreet is bedoeld.

Vergeet ook niet wat de Here in Johannes 3:18 heeft gezegd: “Die in Hem (Christus) gelooft, wordt niet geoordeeld”.

~~~~~